

портрет жінки

Випадкового ранку любов стає базовою з потреб.
Якщо атомна хвиля несеться і скоро усе зітре,
не зрушатиму з місця, я буду писати її портрет.

Як вона вигинає оголену спину у напівсні,
мов друковані літери вигинаються в прописні,
не спиню її сну, хоч би світ кругом знавіснів.

Як фанатик нової релігії з набожних правіків
у страхах її я звинувачуватиму еретиків.
Кожна жінка, – казатиму я, – місце злочину чоловіків.

Кожна віра, казатиму, з ґрунту випробувань пророста.
Покажу, як вона одночасно чудесна й така проста.
Передам це знання про її суперечності з вуст в уста.

Перший ранок, скажу, важливіший за першу ніч.
Хоч би місто лишилось в облозі, оточене зусебіч,
я б цієї хвилини не чув сурмовий урочистий клич.

За вікном полихатимуть шини, під дикий гарматний грім
я вдихатиму запах її, густо змішаний із моїм,
боронитиму ліжку її, навіть серед міських руїн,

і волосся брунатне, розкидане навмання.
Та якби я судив за красу, що невизнана й потайна,
я прирік би її на довічне із вилученням майна.

І якщо би ніхто, окрім мене, не бачив її вини,
не потрапив іще під вогонь її шквальний і навісний,
я б продовжив писати доноси й підкидував їй у сни.

Як розшукує рідкісні квіти для магії ворожбит,
я губами збиратиму родимки для портрета її в цю мить,
та нехай не прокинеться повністю, хай вона мирно спить.

* * *

Любити серед війни – це,
попри все, носити сережки, аби не позаростали вуха,
які ви з бабусяю ходили проколювати до старої цирульні.

Циганська голка встромляється
в рожеву дитячу плоть, іще нічим не травмовану.
Звук, із яким вона повільно
продирається наскрізь,
надто тихий, аби назватися
хрускотом або тріском,
але він є.

– Чому вона не плаче? – перукарка
озирається на бабусяю.
– Вона не плакатиме, –
відповідає бабуся.

підвішене світло

– Підкажи, звідки це світло? Звідки цей вогник хисткий?
Чому ми довіряємо одне одному? Що можна назвати вірою?

– Світло розпускається з тебе, як вивільнені
з бутона пелюстки.
Світло підвішене у повітрі, як білизна на мотузці над прірвою.

Підвішене за дружбу. За стосунки. За довгі присмеркові
діалоги.
За прекрасну жінку, що народилася з твоїх потрісканих ребер.
За те, що світ створений так, щоб ніколи
не закінчувалися дороги.
За солодку оману пам'яті, яка щоразу дає нам життя,
ніби вперше.

Світло підвішене за обійми. За турботу і добрі вчинки.
За підказки, промовлені у потрібну хвилину. За спокій.
За єдину можливість. Найменші шанси. Кінцеву зупинку.
Тріпочеться над прірвою. Блимає. Майорить. Дуже високо.

Життя минає швидко. Це ніби уві сні
перевернутися на інший бік.
Тебе не буде ніколи, крім наступних кількох сотень тисяч годин.
Світло безкінечне тільки тому, що воно схоже
на естафетний біг.
Кожна свічка запалюється від іншої. Тому ніхто ніколи
не буде один.

Довіра – це те, що продовжує кожного з нас на століття вперед.
Довіра – це те, що створюють всі. Це спільний мистецький твір.
Без довіри летітимеш вниз. Холод пошматує. Темрява роздере.
Я знаю, про що кажу, повір мені. Повір.

Якщо тобі мало цих аргументів, я їх повторю.
Але загалом це все можна назвати вірою.

– А хто ти такий? З ким я взагалі говорю?

– З прірвою.